

ZVON

Lepoznanski list.

Leto I.

Na Dunaji 1. decembra 1870.

List 23.

V solzni dolini.

4. Solnčni žar.

„Glej, cvetje razsijlje po zemlji pomlad,
Ljubezen vesoljno naravo ogréva;
V ljubezen družico vabi sternád,
Ki, na zelenéem germi prepeva.
Glas tebi v serci sladák ne odméva?
Oj ljubi me, sladka deva!

Oj ljubi me, glej! na sveti sem sam,
Prijatelj nobén se z máno ne bráti;
Očeta sirota jaz ne poznám,
Počiva mi v grobi ljubljena mati;
A žale besede ne dajem osódi; —
Ti sama vse, deva, mi bodi!

Vse bodi mi ti; ni slavno imé,
Ne mika oblast me, ni belí gradovi;
Vse v tebi so mojega serca želje,
Vsa vera v tebi, vsi upi njegovi;
Vso svojo ljubezen le tebi brani; —
Oj zvesta mi, deva, ostani!

Ostani mi zvesta, — oj ne takó! —
Prisega je dih, ki ga veter vzame;
Okó govori mi naj tvoje samó,
Ki gleda v solzäh in ljubezni ná-me.
Ljubezen, zvestoba iz njega odseva; —
Oj hvalo ti, moja deva!“

5. Moj up je šel po vodi!

„Kaj bodeš! vse niso vredne žené
Le ene poštene moške solzé,
To meni, prijatelj, verjêmi.
In ako je bila angelj z nebés,
Obríši si z levo solzé iz očes,
V desnico pa kupo mi vzêmi!

Takó, ko lune na nebu obráz,
Spreminja ženska sercé vsak čas,
Ljubezen njej je igrača;

In ako en mesec za té gorí,
Ostane ti zvesta še dva in tri,
Potém se za drugim obrača. —

— „Kakó sem jo ljubil, njej sami vdan,
Zatékal se k njej sem, mirú želján,
Pri njej sem iskál pokoja!
Vihár naj okolo mene divjá,
V naročji sem njenem bil varen domá,
Vsa eréča bila je moja.

In če je legálo to jasno okó ;
Če krije gnjilobo to lepo teló :
Vse laž je, izdajstvo na sveti !
Da mogel bi le iz sercá globočina
Intergati njen zbudljívi spomín !
Takó ne morem živeti! —“

„Tožíti po ženski — bodi te sram !
Jaz tebi, prijatelj! zdravilo imám,
Ki serčno ti rano ozdrávi.
Na meji unél se kervavi je ples,
Hajd! suktnjo vojaško, pa sabljo óez,
Ter z nami na boj kervávi!

Ko boben ropóče, topovi germé,
Veselo igrá junaku sercé,
Življenje ga nóvo spreleta.
In kadar po boji s ponosno glavó
V premagano mesto vojaki gredó,
Prijazno sprejmó jih dekleta!

„Ná mójo rokó! Ne za kralja, za dom ;
Obup me žene med topov grom,
Na ravnost med stréle ognjene!
In kjer najgostéje krogle leté,
Tam miren óem stati, da ena sercé
Usmiljena meni zadéne.“

6. N a b o j !

Na boj, na boj, na vójsko kervávo,
Naprej za vihrajočo zastavo!
Ropočejo bobni in trombe pojó,
Dekleta podájejo belo rokó,
In mnoga solzá iz očesa kane,
Niš serca vojaku ne gane.
Puško na rámi,
A v persih sercé;
Strah je pred nami,
Za nami gorjé!

Daj zadnji poljúb, pa zdrava ostani,
Sercé in rokó mi zvésto ohrani,
Če vernem se kdaj iz kervave vojské!
In ako mi krogla zadene sercé,
Tolaži te misel, da pál sem za slavo,
Branéč domovínsko zastavo!
Puško na rámi, itd.

„Kaj, bleđi tovariš! sam pri slovési
V tla vpiraš moléč brezsolzni očesi?
Kaj nemaš matere, ljube, sestré?
Nikdó ne podaje v slovó ti roké;
Nij ljuba pripela ti kite evetoče
Za tabo nikdo ne joče!“
Puško na rámi, itd.

„Če roké ne stiska prijazna mi roka,
Če nikdo pri mojem odhodu ne joka,
Ne boj se, najbolje boriti se zná,
On, kogar nikdó ne čaka domá;
Ne bode me videl nikdó trepetáti,
Znal bodem med krogli stati!“
Puško na rámi,
A v persih sercé;
Strah je pred námi,
Za nami gorjé! —

Boris Miran.

P i s m o .

(Gospojina soba, vkusno ne prebogato napravljena).

Kamila (véze.) Čepriimerjam svojega Leona z drugimi možmi, kolik razloček! Vsak ima morebiti kaj dobrega, — on je ves dober. Saj je vendar že štirinajst dnij, kar skupaj živiva, vendar nijsem mu našla še nobene slabosti. Ne morem si misliti, kako je ženski mogoče, družega

moža ljubiti! Res pravi Silvija, da je preresen, preoster, preosoren. — Sirota ne vé, kaj govori! Ko bi ona vedela, kako mehak, nežen, kako ljubeznjiv zna hiti moj Leon! A kaj je tudi tega treba, da vé! To je dobro, da ga druge ne poznajo tako, kakor ga jaz poznam; nevarnost bi bila prevelika!

Ali bi mogel Leon nezvest biti? O bog! sama misel že je — strašna! A kaj se mi je bati? Moj Leon nij, kakor tisti metulji, ki menijo, da morajo na vsako cvetico sestiti. In ko bi se me res kedaj za malo časa naveličal; ko bi res kedaj s poti zavil: gotovo ga kmalu zopet pripelje hrepenenje v moje naročje; saj ne najde tolike ljubezni na vsem sveti!

Ko premišljam njegove lastnosti, ne vem, katero bi stavila na prvo mesto. Skoraj bi dejala, njegovo moško odkritoserčnost, ki mu tako lepo pristoji! Laž mu je gnus, ne more je terpeti ni na sebi ni na drugih. Leon ne zna tajiti! Ko bi se mi kedaj kak dvom v persih vzdignil, kar na ravnost grem zaupno k njemu. To je velika tolažba boječe-ljubecemu sercu.

Hišna (skozi vrata.) Pismo gospodu!

Kamila (pogleda pismo po verhu, potem ga položi na mizico.) To je dobro! Dobro je, da nijsem radovedna, kakor so druge!

Tudi to nij lepo, pravi Silvija, da je tako malo domá. Kaj hoče, da vedno pri svoji ženi domá čepi, kakor njen Alfred, ki ga ne izpusti od sebe? To je nespametno! Tako se najprej mož sveje žene naveliča. Meni nič ne dé, če pride časi malo pozneje domóv; možu je treba moškega društva, moškega pogovora. Samo po verhu sem ga pogledala, a zdelo se mi je jako drobno pisano. (Vzame pismo v roko.) Strašno drobno je to pisanje! To je ženska roka! (Položivši pismo, dalje dela.) O, ko bi bila ljubosumna! Kaj bi počela Silvija, ko bi dobila tako pismo v roko? (Prime zopet pismo.) Kako elegantno je! Pa diši, gotovo diši, ne motim se; samo nahodna sem malo, da ne morem povedati, po čem diši! A parfimirano je gotovo! — A kak droben pečatek! Zelena barva je barva upanja. — Golobček je na njem, če nij sova — o ne, gotovo je golobček, samo da nij po polnem iztisnen; a videti je, kakor bi nekaj v kljunu imel! — Golobček z oljkovo vejico v kljunu! O! —

Leon nema ženske v svoji rodovini, da bi mu pisala — sam mi je dejal! — Ana! (Ana pogleda skozi vrata.) Kedo je prinesel to pismo?

Hišna. Postreščik mi ga je izročil.

Kamila. In kaj je dejal, ko ti ga je dajal? Da ga daj gospodu, ne?

Hišna. Tako je dejal, gospá!

Kamila. Gospodu samemu, ne meni?

Hišna. To se vé da, ker je gospodu namenjeno. Ne umejem Vas, kaj mislite, gospá?

Kamila. Dobro! (Hišna gre.) Poslu grem kazat svojo slabost! (Zgruzi se na stol, pokrije si obraz z rokama.) Izdana sem, izdana! Kaj je treba več dokaza! O! — Leon je, kakor vsi drugi! Izdana in

zasmehovana! V stanovanji, v pričo mene prejemati taka pisma; to je preveč! — In jaz sem ga mislila zvestega, čistega, kakor zlato!

Kaj mu piše nesramnica? Vedeti moram! (Zgrabi pismo.) — Tuje pismo odpirati! — Saj je mojega moža pismo; jaz nimam skrivnostij pred njim, tudi on jih ne sme imeti pred mano! — Kaj poreče Leon? Nikedar mi ne odpusti! Kako je bil hud, ko sem mu pripovedovala enkrat, da Silvija svojega moža stvari preiskuje! — A kaj poreče? — Vesel mora biti, samo če mu jaz odpustim. Jaz ne terpim, da se tako dela z mano!

Odperto je! — Prepozno je zdaj kesauje. Kako slabo je bilo zapečateno! Komaj se ga dotaknem, že je bilo odperto. Kaj se mi tresejo roke? O gerdo sem delala! — Še je čas; še nij zveršena pregreha! Če ga ne berem — in mu vse povem! — O bog! Prepozno! Leon je tu! (Hitro vtakne pismo v nedrije.)

Leon. Dober dan, Kamila!

Kamila. Dober dan! Kako dolgo te nij bilo!

Leon. Kako to? — Dolgo me nij bilo? Saj je še le tri četerti na pet, in dejal sem, da pridem po petih — po naključji sem prišel prej.

Kamila. Saj veš, da te vedno težko pričakujem. — Sédi! Zdaj bode na mizi južina.

Leon. Kako govoriš! Kaj nijsva bila zgovorjena, da pojdeva denes, ker je tako lepo, iz mesta južinat?

Kamila. Res! Čisto sem bila pozabila.

Leon. Kaj ti je, žena? Tako nekako preplašena si, in vsa bleda.

Kamila. Nič, nič. Le pojdiva hitro ven na zrak; tako soparno je tu!

Leon. Ali je morebiti pismo krivo, ki si ga skrila pri mojem prihodu?

Kamila. Jaz pismo? Motiš se, Leon! Jaz nijsem dobila nobenega pisma.

Leon. Kamila! — Zakaj govoriš neresnico! (Bridko.) Začetnica si — s časom pojde bolje. — Če hočeš tajiti, drugič bolje skrivaj. (Pokaže ji pismo, ki nekoliko iz nedrija gleda.) Nečem motiti.

Kamila. Leon!

Leon. V miru ga beri! Z bogom! Ne skerbí, ako pridem uočój morebiti malo pozneje domóv. Nečem nadležen biti. (Hoče oditi.)

Kamila. Leon! kaj misliš? To je strašno! Ná pismo!

Leon. Jaz čitati tvoja pisma, ki mi jih skrivaš! Pour qui me prenez-vous, madame?

Kamila. O bog, kaj misli! Pismo nij moje; poglej ga!

Leon. Ne verjamem ti več!

Kamila. O bog, o bog! Kako sem kaznovana!

Leon. Pismo nij tvoje — a čegovo je?

Kamila. Tvoje — jaz sem — ga —

Leon. Žena!!

Kamila. Oh, tu sem! Stôri z mano, kar hočeš! Grešila sem, strašna ljubosumnost me je gnala — pismo je iz ženske roke. — Sama prevelika ljubezen me je premotila. Odpusti, Leon! ako je mogoče. Strašna misel, da imaš zvezo! O bog, ti ne veš, kaj je ljubosumnost! Ná pismo! Bog mi je priča, da ga nijsem čitala.

Leon. Hem!

Kamila. Tudi, ko bi ne bil baš prišel. — Kakor je bilo odperto, spoznala sem komaj, kaj sem storila. Ná, vzemi in beri ga; naj ti ga je pisal, kedor hoče. Prejemaj pisma, kakoršna hočeš in od kogar hočeš, samo meni naj ne hodijo pred oči; kaj jih je meni treba videti! Tega nijsem zaslužila, to je prehudo! O jaz, uboga sirota! Ná pismo, gorí mi v rokah! (Verže pismo na tla.)

Leon (pismo mirno pobere). Zdaj ti verjamem, da ga nijsi brala. Ná! Ker si ga razpečatila, pa ga še čitaj.

Kamila. Leon!

Leon. Beri! Pravico imam zdaj to zahtevati od tebe.

Kamila. Zasmehuješ me. (Začne brati.)

Blagorodni gospod!

Ker mi je jako pri serci osoda tragedije, ki sem Vam jo v pregled — izro — čil — (pade pred Leonem na kolena.) Leon! odpusti! — — Hudo sem grešila, veliko krivico sem ti delala. Odpusti! Nikedar več ne bodem! Nikoli več ne bodem varala tvojega zaupanja, nikoli več dvomila o tvoji zvestobi. Dovolj sem se izpokorila. Ti ne veš, Leon, kaj sem preterpela v teh trenutjih! Samo zdaj mi odpusti, prvič in zadnjič! Pala sem, usmili se me, dvigni k sebi! Prizadeti si hočem, da bodem tebe vrednejša od dne do dne.

Leon (dvigne jo ter si jo na persi nasloni.) Jaz moram prositi odpuščanja, da mi je mogla za trenutje priti tako nevredna misel. Odpusti!

Kamila. Moj Leon! O kako lahko mi je zdaj pri serci; kako sem srečna! Zdi se mi, kakor bi te bila zdaj prvič dobila v svoje naročje.

Leon. Bog daj, da tako srečno preide vsaka nevihta, katera se utegne še zbrati na najinem zakonskem nebu!

Kamila. Zdaj, ko je vse dobro, povej mi, Leon! kedo je ta nesrečni človek, ki je sè svojim ženskim pisanjem tako nesrečo napravil? Sovražim ga!

Leon. Nij vreden. To ti je čudno človeče; razen hlač, ki jih po krivici nosi, nij nič moškega na njem; vse bábje, ne zameri, kakor njegovo pisanje; vse mekužno, gizdavo, narejeno; prikazen na pol smeha, na pol milovanja vredna. To bi bilo še vse; a vtepel si je v glavo, da je pesnik. Sè svojimi žalostnimi komedijami pod pázuho hodi od gledišča do gledišča; vse se ga boji. Poštene ljudi zalazuje in loví po ulicah, in gorjé mu, kedor pade v njegove roke! Tudi jaz sem bil tako nesrečen — a kaj bi ti dolgo pravil? Izročil mi je pred meseci že tragedijo v pregled, katere sem se ogibal do zdaj, kakor živega ognja. Na ulicah me je že večkrat nagovarjal, a zdaj mi še pošlje to nesrečno

pismo! Ko bi možiček vedel, kak efekt je napravil prvič v svojem življenji sè svojim pisanjem, skakal bi od veselja — in pa na oder bi naju spravil brez milosti!

Kamila. O to je nevaren človek!

Leon. Za pokoro pa ti dajem — pokora mora biti! — da prebereš namesto mene vso njegovo tragedijo od konca do kraja, in potem spišeš kritiko, ter mu jo pošlješ.

Kamila. Milost, Leon!

(Zagrinjalo pade.)

Boris Mirán.

Doktor Bežanec v Tožbánji vasi.

(Pobožna pripovedka.)

(Dalje.)

Doktorand Koléneec. Kako se je dalje veršila seja, gospod doktor?

Doktor Pipeec. Sveto poročilo piše, da za Bogobáznikom vstane Zmerzlják, kateri je s Kotlovščakom vred bil tudi občinski odbornik, in reče: „Bogobáznik zdaj prav in po pameti govori, kakor je poprej neumno veržil. Vse nam kaže, da svetnik se je povernil res vendar samo zato, ker misli pri nas ostati. Ali si mož nij poskušal, če je hotel, dovolj svetá, od kar je bil pobegnul? Kdo vé, kako se mu je godilo pri neznanih ljudéh? Morebiti časi nij toliko imel, da bi si bil enkrat zakuril tabaka. Mej nami je star prigovor: kdor si obilo prebira, tak si malokedaj prebere.“ — Naglo se potem oglasi tudi Strígoj, ki je znal toporišča delati: „mene vprašajte, mene, kaj so tuji ljudjé! To vem jaz, ki sem v poprejšnjih letih od svetega Mihaela do svetega Jurija derva sekal na Hervatskem. Zmerzlják je dobro zadél, in vse tako je.“ — „Nij, tako, ne!“ zavpije Razhúdnik, ki je imel blizu ceste zidano hišo. „Če si tí hodil tam po Hervatskem, Strígoj! kaj ti je bilo hudega? Ali nij vsak človek vedel vsaj po verhu, kaj mu pripoveduješ, in tudi tí, kaj on govori? Bratec moj ljubi! ko bi naš svetnik bil z menój šel, z menój, tja na Štajersko, na ón kraj Náperha, ali gori mej Korošce, koder je sam Nemeec do Nemca, kakor bi jih nasejál, ki ne more po božje izpregovoriti nobeden, potlej bi on zvedel, kako se móli kozja molitvica, potlej, če nemški ne zna! Toliko so me razuméli, kaj pripovedujem, in toliko je meni šlo v glavo, kar so oni z menoj govorili, kakor bi se s plotom prepiral. Tako je, vidiš! Tudi tisto je težko verjeti, da bi se res mislil svetnik za vselej tukaj ustaviti, če mu damo oblast pohenjati, kar bi se njemu zdelo. Ka nijste še nikoli videli, kako bečele, kadar so roji, časi od kod človeku pred nos prileté na kako vejo? Vendar, če ne priteče s panjem, kateri se namaže z medom in maternjo dušico, da jih lepo ogrene, prebito hitro začne živalca peruti razgibatí, in

potlej bog z njimi! Išči jih, če veš, kod! Naš svetnik je tudi tak. Zdaj ga imaš, zdaj ga nemaš, kakor tist prigovor: pes in izgaga sta šla v Rim; pes je prišel, izgaga nij. Morebiti nijsmo tega uže sami poskušali? Odgovorite mi! — Zdaj ga spet imamo, hvalo bogú zanj! — Lóvi ga je slab mož, derži ga je dober. Deržati ga je treba, deržati; saj smo ga dolgo kervavo pogrešali!“ Za tem govornikom ledje svoje modrosti prepaše Kotlónvščak, in začne: „Razhúdnik je najbolje besedo zasadil. Kaj bi ne, ker je dohtar, ki nij do zdaj še izgubil nikoli nobene pravde! Res ne kaže svetnika iz rok puščati; samo to je, kako bi ga privadili, da spet sam od nas kam ne popihne?“ — Zdaj župan tako skriváj, da je videl obilnejši del zbora, pogleda svojo dolgo ženo, katera takój zapazi, da je povprašuje, ali mu je svobodno vstati in govoriti, ali ne? Županja vse to sicer malo nerada umeje; a ker je bilo očito, da mnogi Tožbánjci s teto Plenico vred uže na tanko vedó, po čem je Tepéžkanovo mižikanje, zatorej mu nejevoljna sicer, a vendar priterdi z levim očesom, in župan se potlej samoblastno povzdigne ter mogočno oglasi: „Kotlónvščak bi rad zvedel, kako bi se naredilo, da svetnik spet kam ne uide? Temu je lahko votek najti. Razumnih ljudj sem slišal: tvoja glava, tvoj svét. Ako nečeš ostati z lepa, ostani z gerda, kadar vidiš, da si potreben! Ali nijsmo Gládežu in Kozoglavu kupili tiste perutničaste sulice, da namesto nas hodita po noči na stražo, ker so babe dejále, da jih je strah samih domá?“ Ujna Tesla mej poslušalkami hitro zaverne župana: „katere babe? Kako je to, da bab takrat nij bilo strah, ko vas je šlo časi pol vasí k dohtarju v Ljubljano, od koder vas nij bilo po dva, po tri dni? Tudi ste prišli vsi tako pijani, da ste mački teta dejáli. Uboge babe pritikate povsod, ker nas je toliko treba, kolikor vozu petega kolesa. Tepežkan! radi nas imate, radi, če tudi se delate na videz, kakor bi vam samo v preglavico bile na svetu. Svoje žene vprašaj, kje je strah domá, in kateri zélnik rodi najboljše tožbánjske glave! — Ali bi rad še kaj zvedel?“ — Ta govor zbudí veselóst in smeh po zboru. Župan je dovolj čutil, da ga je Tesla pri polti usekala; a da je stvar dobila nekoliko lepše lice, tudi on se je po sili deržal na smeh, kateri je torej bil precěj kisel. Zgodovina odkrito priča, da se je Tepéžkan res bal svoje žene bolj nego vseh strahov, in vedel je siromak uže zdaj, koliko neusmiljenih besed ga čaka, če morebiti ne celó palica, zaradi nesrečne Tesle, kadar samega préd-se dobode županja, katera je iz edinega očesa v glavi nanj streljala tako serdito, kakor bi se za hribom bliskalo. On se torej najpervo malo odkašlja, in kadar zopet zbere nekaj sape, katero mu je bila jezična govórnica vso zaperla, jame nadaljevati: „bodí si tako ali tako; tisto vem, da imata Gládež in Kozoglav po toliko plače na leto, po kolikor trije čédniki ne. Sam bog zna, kako sta zastonj mej nami do zdaj redila trebuhe! Vzameta naj torej vsak svojo sulico ter gresta pred kapélico, in potlej bi ga rad videl svetnika, ki bi mogel téma hrustoma pobegniti, če je tudi v božji milosti zapisan tako globoko; da njegove svetinje vsako noč po trikrat preletávajo od cerkve do cerkve!“ — „Tepéžkan tudi vé, kaj govori, ne samo soseda Tesla,“ reče strijna

Ruváča tam zadaj pri vratih. „Gládež in Kozoglav naj stojita na straži po noči in po dneví. Tako bodi, možje! Nij pes, da ga ne bi ustavila, ako bi se morebiti res domislil perutnice razpéti, kakor je Razhúdnik prerokoval!“ Ko Ruváča umolkne, Bogobáznik še enkrat stopi na perste. Sveta pripovedka oznanja zeló nepristrastno, da ta mož kostí svojega telesa vzdigne zdaj obilo pogumneje nego v poslednjem govoru, in takisto beseduje: „poprej ste bili vsi ná-me planili, kakor seršeni; ménite li, da ne bi zdaj mogel jaz ná-vas, ako bi kolikaj hotel, kali? Naj pogubím vse pravde, kolikor sem jih od očeta prevzél; kolikor sem jih sam pritrudil, in kolikor jih še prigospodarim, če je volja božja; naj me hodi mora tlačít: ako se mi ne zdí preglávičen greh, okolo svetníka stražo tako postavljati, kakor okolo kacega ujetega razbojnika! Premislite, kaj počenjate, da vas božja roka ne potíplje! Usmilite se nedolžnih otročíčev, možjé!“ — Zapisano je ostalo, da se te besede zeló poterle vse Tožbánjke in Tožbánjee, kolikor jih je bilo na sedežih in kolikor na nogah, posebno župana, ki ga je tudi pekla poprejšnja zadréga s Teslo, da je torej molcé premišljaj in v mizo srepó gledal, kakor bi izgubil svoje štiri take pravde, katere je uže mislil da ima v žepu. Napósled se vendar Kotlówščak pojunači, in jame tolažiti: „nij še taka huda zadréga, ne, kakor je Bogobáznik rekel! Saj nijsmo še nič ukrenili. Pogovorimo prosjaka, da to delo prevzame; on ga je vreden! Svetník se nij razodél Tepéžkanu, da-si je župan ter da-si ima največ in tudi najboljših praved mej nami; jaz in Zmerzlják sva zastonj oprézovala tam pred Ognjétovim prelázom tako blizu kapéle, ker božja volja nij bila, da bi ga mí grešniki prvi oslédili. To je bilo prosjaku spravljeno; zato njega spet na cesto odpravimo! Svetník mu naj pové, kaj misli in kako bi rad imel, da bi nam ne bilo napak in tudi njemu prav, če se vam greh zdí Gládeža in Kozoglava pošiljati.“ Prosjaku Žikrepu so te besede tako ugažále, da se mu je razlil solnčen smeh po obrazu, kakor ciganu, kadar se kirico najde, ali kakor poštenemu Slovencu, kadar kje zaleze kako dobro, staro besedo, in sveto poročilo posebno poudarja, da je uže od mize vstajal. A kaj pomaga, ko neusmiljena teta Plenčca zopet naóčnike natakne ter krepko reče: „kakšen greh? Povej mi, Kotlówščak! Ali je o velíki noči greh, ko pred božjim grobom pokriti vojščákí stojé z mečem in sulico! Ali nij vse to bogú na čast? Kdo je še kdaj slišal in v kateri cerkvi se je učilo, da je greh o svetem telesi, ko po mestih toliko pokritih z orožjem hodi pred bogom in za bogom? Ali je zato kdaj toča pobila, kdaj izboléla živina ali červ žito pojédel? Prosják je res izvoljen človek; morebiti je še deseti brat, kaj vemo? Ali mí vendar pošljímo Gládeža in Kozoglava.“ — Tem zeló težkim besedam še Razhúdnik za naméček pritakne: „če res mislite, da človeku pred kapélico ne prístoji pokritemu bití, ker zdaj nij velíka noč ali sveto telo na pratiki — nu, ka ne moreta razoglava hoditi sem ter tja po cesti? Morebiti se vendar svetník tudi njima kaj oglasi, in zato še malo tukaj počakajmo, da zve-mo, kako bi mu ustregli? Ako namígne, da bi s prosjakom govoril, saj ta pojde rad k njemu, dve pravdi stavim, da pojde; saj sta si mej saboj,

kakor dva mala strijca. Derži ga, dokler ga imaš, derži ga!“ — Temu nasvétu so napósled pritegnili vsi Tožbánjci in Tožbánjke; celó otroci so zavpili: „razogláv Kozogláv!“ in rekli, da je prav tako, zato, ker so vedeli, da se Kozogláv ne bode smel od kapelice geniti, da bi jih podíl, če jim na misel pride z Jázbarjeve kravájnice hruške klatiti, ali na Otréповi njivi zakuriti, ali tam doli pod Leméžovo léso žabe s kamenjem preganjati po luži.

(Konec prih.)

C v e t j e.

Čez pólje, oj čez pólje
S procésijo gredó,
Naprej nesó mi križe,
Za križi mi pojó.

Nad póljem, oj nad póljem
Skerjanci v zrak leté,
Nad njimi sije solnce,
Pod solncem žvergolé.

II.

Nocój, nocój na vási
Mertvaški zvon zapél,
Nekdó slovó od svéta
Nocój je zopet vzel.

In jutri, jutri zgóda
V zemljó ga penesó:
Zvonovi mu zvonjjo,
Ljudjé za njim gredó.

Solzà za solzo psda
Iz žalostnih oéj,
Na nebu solnce sije,
Pri cestí seš dehtí.

III.

Leží, leží ravnó poljé,
Po polji bela cesta gré,
Po beli cestí voz derdrá,
Moj ljubček z njim se proó peljá.

Do klanca bode še derdrál,
In kadar bode tam obstál,
Zaukne ljubček preglasnó,
Oj to je fantovsko slovó!

IV.

Oj tergaj zdaj svetlíce še!
Saj zmirom to ne bó;
Saj pride čas, ko sivo vso
Prinese ti glavó.

Spomín mladostnih bode let
Potrezal ti sercé,
Čez beli bodeš hodil svet
In točil nanj solzé.

V.

Na sivi skali sred morjá
Precvíta roža písana.

„Kaj, roža! tu ovetéla bi?
Kaj tu se obletéla bi?“

Tja k sivi skali povestám,
In roži jaz porečem tam:

„Na okno bodem te dejál,
Vodé hladné vsak dan dajál.“

VI.

Čez pólje steza teče,
Steziča vglájena,
Pri stezi roža raste,
Prebela rožica.

Oj sítaj, sítaj solnce,
Ti solnce preljubó!
Saj bodeš še sítalo,
Ko mene že ne bó.

In tam po tujih krajih
Čez ráven, čez goré,
Pa samec jaz potújem,
In poka mi sercé.

Ko ternje in ko trava
Poraste nad menój,
Ko burna piš odnese
To róžico s sabój!

Janko.

Stó p e r v.

Urédnik. Kdo že zopet ropočé in razbija na vrata? Nema ga človek hipca mirú, da bi si malo zbral misli ter kaj poštenega spisal! Ne bode pokoja, vidim. V imenu božjem torej: svobodno!

Stóperv. Dober dan, gospod urednik!

Ur. Ob kratkem povédi! Jaz ne utegnem. Kedo si, in kaj hočeš?

Stóp. Stóperv sem in prosim, da me za hlapca vzamete. V vsaki verstíci Vašega lista Vam bodem rad služil, tudi po dvakrat, po trikrat, če se Vam treba zdí.

Ur. Stóperv! Stóperv! Kaj je to, Stóperv? Kar živim, nijsem še te okorne besede slišal! To nij kerščeno ime.

Stóp. Oprostíte, gospod! Pošteno slovensko ime je. Náte sve-dočbo in priporočílo gospoda Levstika! Stóperv značí to, kar: še le.

Ur. Priporočnika imaš dobrega, ne rečem; a vendar, kaj čem s tabój? V mojem listu nij praznega mesta. Hlapec še-le me véрно služí, in vedno je zvesto izpolnjeval dolžnosti. Pojdi v slovarje in take operhle knjige službe iskat! Saj tamkaj je tudi staremu človeku, kakoršen si ti, mnogo pripravneje mesto, ker nij toliko posla.

Sóp. Star! — Samo pogledíte me, kakšne terdne in debéle kostí imam.

Ur. Res imaš kostíj še preveč, a mesa premalo.

Stóp. Bodí si tako ali drugače, za slovarsko življenje ne dam le-séne klobase! Slovarji so nam nedolžnim besedam to, kar Vam ljudém temne ječe; zato sem baš v ponedeljek večer pobegníl iz najslavnejšega slovarja na Slovanskem, namreč iz Miklosičevega. Tam notri je v zeló ozki izbici št. 715. vzdihovala vsa naša, po nedolžnem zaperta družina „stoperv lex., stoprav trub., stopram prip.; serb. stopervice recenter mik.“ Samo zato se Vam zdím tako čuden, ker imam še jetniško obleko na sebi in jetniško hrano v sebi; a Vi počakajte, da se malo obredím na zdravi sapi ter privadim jaz ljudíj in ljudjé mene, potlej bodete vse drugače govorili! Utekel sem brez otrok in žene, a gosp. Levstik, naš ječár, ki rad zatisne obe očesi, ako je treba, kadar uhaja kaka beseda,

posebno če se mu zdí še dobra in potrebna ljudém na svetu, nij nič branil, celó podpiral me je in poslal k velícemu prijatelju Vašega lista, gospodu Bolétu, da mu pomorem žolč kuhati, dokler ne dobdem boljšega opravila. In ta mož me je k Vam napótil.

Ur. Če te je gosp. Bole poslal, vé m, da tega nij storil brez naména; a rekel sem ti že, da pri meni tvojo službo Še-le opravlja.

Stop. Še-le! Še-le! To nij, da bi dejál! Še, to je še, še, — a le, to Vam je zeló sumna, da si kratka besedica! Nič se ne more vedeti, od kod je: ali iz benečanskega, ali iz bavarskega, ali morebiti celó iz obéh dežel ob enem? Nič ji nij upati, posebno, ker tudi Korošci svoj nemški lei nekam enako rabijo. Trubar, Dalmatin, Bohorič nijso bili nikoli njeni prijatelji. A Stóperv je ves drugačen korenjak! Vidi se mu na obrazu, da je pošten star Slovenec. Gospod urednik! poslušajte pametnih mož, in vzemite me, ter bodete vidéli, da ne mislim delati sramote Vašemu listu.

Ur. V službosene jemlje, kakor bi se komu zdelo. Žalostne izkušnje imam. Nekoliko mesecev je, ko mi pride mlad človek, ne ves napačen res, in prinese tudi priporočilo od gosp. Levstika ter se mi ponudi namesto hlapca Gregorja Kákorja. Rekel je, da hoče biti zadovoljen z najmanjšim kotičkom; da mi bode celó skornje snažil ter nosil tudi rokopise v tiskarno, kadar jaz ne bi utegnil. Dal sem se mu po dolgem molédovanji res omečiti; a ko je v moj list opertiv prinesel svojo prazno skrinjo, začél se je širiti in tako gospodariti, da ga je zdaj že vse polno. Kamor stopim, povsod se ób-enj spotaknem! Vendar se ima še poterpljenje zujim, ker je dečko čednega lica; atí, ne bodi hud, tí si strašan! Vrabcí se plašijo, ko slišijo tvoje ime!

Stop. Nego, moj mlajši brat, ki je bil že pred menój pobegnul iz tranče, in tako pokazal tudi meni pot, ima res prijetnejšo podobo; a nij gledati samo na vnénjest, kakor je ženskimi navada! Ali Vam nijsem rekel, da sem služil pred Vami že Dalmatinu in Trubarju ter vsem pisateljem njíjne dobe?

Ur. To je prav in lepo, samo da bi tí ne bil tako zarobljen videti, prav „na kvéder!“ V lirično pesem že celó nij, da bi te človek postavil. Konec bi bilo vse iluzije!

Zdaj stóperv, draga! znam,

Kakó te rad imám;

Še mnogo rajši, nego —

Tu sem prišél v zadrégo!

Stop. Saj gre! Saj gre! Niti ne govorím, da bi posebno bil pripraven baš liričnim poezíjam, katere so, kakor uč ves modri slovenski svet, kar veste samí, tudi nepotrebne, mladíni celó nezdrave, zlasti če nemajo apostrofa; a tako v kake kisle „Lesnike“ bi vendar ne bil napačen, in z Vašim hlapcem Gregorjem Kákorjem se veržem na tešče zjutraj, ako je treba. Nič se me tako zeló ne bojte! Saj človek se s časom privadi vsake stvari.

Ur. Pes česna poprej, kakor — nego tebe pošteno uho, kakoršno ima gosp. Levec in jaz.

Stop. Gospod urednik, še nekaj! Očita se Vam, a ne po krivem, kakor je dejal nekakov gosp. Hočevnar, ko je némškutarske besede prézal iz naše ječe, ker jih je v novinah mislil za slovenske prodajati, da so Vaši spisi nekam premehki, prežalostni. Vaš list je bajè ves poln „ahov“ in „ohov,“ Jaz bi rekel, da je boljši en „juhuhú“, nego dva „aha“ ali „oha.“ Zdanja doba hoče terdih, junaških mož!

Ur. Tacih jezikoslovcev, kakor je tist, —

Stop. Ki je pisal óno predpustno razpravo o r-u, óno klasično zabavljico na vse jezikoslovce. In kako se mož v njej resno derži! Tak spis bi se prilegel Vašemu listu, kakor pesu palica, — A zdaj se o tem ne govori! Veste, kako je pomagati mekužnemu „Zvonu?“ Tu ter tam kak pošten stóperv mu bode, kakor mah bolnim pljučem. To Vam stoji, kakor paróbek! To kaj zaléže, kakor gerčava glavnja v peči! Tudi bode na korist Vašemu „staroslovenstvu“, katero nij v posebno dobrem glásu. Vi morebiti mislite, gospod urednik! da pišete še nekako čisto slovenščino? Povedali so mi, da se zeló motite. Vaš list je bajè ves poln tujih pritepúbinj, ki so se od vseh krajev priklatile v našo pošteno deželo. Treba jih je izgnati! Časi na pr. rabite: nikar, ní árite, ne vedóč, da je to nemški: ní kuri, ní kuret, iz glagola: k üren, voliti, hotéti, kar pričajo Graff, Benecke- Müller- Zarnke in Schmeller

Ur. Ti in tvoj Schmeller in Graff in vsi drugi!

Stop. Hinavec, s katerim se je že tudi „Zvon“ imel priliko seznaniti, izvira iz italijanskega: chinare, lat. clinare; zatorej tudi: hliniti se. Po slovenski se hinavec imenuje: licemèr.

Ur. Dovolj! Dovolj!

Stop. Italijanskega plemena je dalje: ohol, iz: orgoglio, ploha iz staroital. ploja, novoit. pioggia, lat. pluvia; dalje: béštro, po Notranjskem tudi: deštro iz: de stro; celó vštríc je it. stretto, lat. strictus; lotíti se, to je it. lottare, lat. luctari.

Ur. Za boga svetega! Dovolj!

Stop. Poterpíte malo, ker sva pri tem imenitnem delu! Pušljie so modri Slovenci v globokosti svojih mislij zaverгли, ker je nemškega „žmaha“, a namesto njega je njihova nezmotna učenost pobrala šopek, če tudi nij trohe boljši; kajti šop je: schub, schaub (Schmeller), od koder ob enem izvira beseda: škopa, škampa. — Bérla je lat. ferula.

Ur. Te nejssem še rabil, inupam, da je ne bode treba.

Stop. Bog Vas je varuj! Ali ker je tudi „varuj“ po nemški, torej bolje povedano: bog Vas je hrani! — Imenovali ste baš (Vi bi rekli: ravno) poprej besedo: na kvéder, morebiti misléč, da jo verlo dobra; a ne veljá červívega oreha! Črevlji na kvéder so najsurevejše oblike črevlji, kakoršnih bi ne obula nobena ženska, iz kože na róbe obernene, polne méz dre, ki se je staronemški imenovala querder, od

koder tudi novoslovenska beseda: kovérda, pódlaka na úr basu, kateri zopet nij domač, nego iz nem. vorfuss, kar še zdaj govore stari ljubljanski čevljarji ali sapóžniki. — Iz: querder je celó nemška beseda: köder.

Ur. Povej mi, zakaj s apóžniki?

Stop. Sapog je po staroslovenski to, kar čévelj.

Ur. Ali so te litanije tudi iz Schmellerja?

Stop. To imam od gosp. Levstika, od koder jo sploh vsa moja modrost, česar vendar ne pripovedujte nikomur. Ko smo bili v slovarski ječi zaperti, poiskal me je, če je kolikaj mogel ali utegnil, zlasti na izprehodih po vertu, in pital me z edinim jezikoslovstvom, da sem ga časi na tihem že preklinjal. Znano je, da se ne vé kedaj oddehniti, ako začne besede rešetati.

Ur. Ta njegova belezen se je od njega prijéla tudi tebe, če se ne motim.

Stop. Morebiti res, ker čutim, da mi je še toliko na serci a še več na jezici.

Ur. Vendar ne potrebujem, da bi še dalje okrog mene žvergólél.

Stop. Stojte! Zopet ste v koši! Mislite li, da je žvergoléti slovenska beseda? Žvegla, hirtenpfeife izvira iz nem. schwegel, schwegelpfeife, od koder je glagol: schwegeln, ki znači ob enemtudi to, kar pri nas govorimo: otrok je posteljo požveglál in: požverglál (Schmeller), kjer vidite **r** tako vtaknen, kakor v besedah: feržól iz: fisole, pr álica iz it. pala (schaufel), prémog, steinkohle iz benečanskega: pomeg-a, bimsstein (Boerio), lat. pumex, ferčáda, die vordere seite des hauses, iz it. facciata, ben. faciada, franc. façade, — in Schöpf učí, da se po Tirolskem celó govori: die vögel schwegeln, od koder je na ravnost vzet samó nekolika raztegneni glagol: žvergoléti, s pokvarjenima sooblikama: žergoléti (Vodnik) in: žgoléti. — Zdaj sem Vas tako vgnal, do se mi samo smeje!

Ur. Dovolj imam! Prestar sem, da bi se še jezika učil.

Stop. Gerásko d' ajèj pollà didaskómenos, govori Solon. — Tudi: marsikak —

Ur. Zdaj se ozri, da odideš! Pisati mi je sestavek v „Zvon.“

Stop. Zapišite, kar sva govorila, in sestavek bode gotov. — A kako je za mojo službo?

Ur. Drugam je pojdi iskat!

Stop. Premislite! Žal Vam bode.

Ur. Kaj čem s tako štákorø?

Stop. Temna beseda! — Štákorø po hervatski p o d g a n a, kar je zopet iz beneč. p a n t i g a n a, lat. pantex bauch, torej: trebušáta žival (Boerio, Diez, Miklosič.)

Ur. Pojdi, avša!

Stop. Dvomna beseda!

Ur. Ti á b r a n e k!

Stop. Iz it. b r a n c h a.

Ur. Ali se ne bojiš, da bi ti pomeril hlače?

Stop. Iz it. calze, odkoder celó, staroserbska beseda: klašnje
f. pl. tibialia.

Ur. P o k v é k a!

Stop. Iz nem. q u e t s c h e n.

Ur. Š á n t a v e c!

Stop. Iz nem. v e r s c h a n d e t.

Ur. K r ú l j a v e c!

Stop. Iz it. crollare, tresti, crollarsi omahovati, kakor je tudi:
bóžati iz it. baciare, basciare, lat. baisum.

Ur. Š v é d r a!

Stop. Bavarski: s c h e d e r w e n k e t (Schmeller.)

Ur. Kozoperski!

Stop. Zdaj stoperv sem zadet in uničen! — Grem; a to vedite,
da drug, še hujši, pride k Vam za menój. (Nekdo terdo poterka in zunaj
glasno zakriči.) Otvrzite dvri!

Ur. Kdo že spet razbija?

Glas. Azъ Slovninъ i hoštą vřniti.

Ur. Kdo je to? — Še menj ga umejem nego tebe.

Stop. Odpriva in poglediva! (Odpre.)

ИСТЪКЛОСМЪ (stari Slovenec velike rasti, na glavi s kapo iz kreslne gobe,
v belem platném oblacilu, z oprankoma na nogah in z obilim zvéžnjem neustro-
jenih véveričjih kožic na herbtu stopi v sobo.)

Ur. Bog nas tebe hrani! Kdo si in od kod si? — Tolicega člo-
veka še nijsem videl!

ИСТЪК. Slovninъ rodъmъ, Istъklosmъ imenъmъ, Medvřzdegruša-
ninъ otčinojъ.

Ur. Kaj pripoveduje?

Stop. Da je Slovenec po rodu, Izteklôsem po imenu, od Medvé-
dove hruške domá.

Ur. Res je na njem vse medvédovo!

Stop. A njegov govor je v zeló starih slovanskih oblikah.

Ur. Ti in tvoje oblike! Čerke pogledi, čerke! Nijso li, kakor
bérlé ali ferule?

ИСТЪК. Ježe slovňnsky naricajetъ sę kljuky.

Ur. Ali ga kaj umeješ, ljubi moj Stóperv? — Jaz nič!

Stop. Velí, da se berla po slovenski imenuje kljuka.

Ur. Dobro, da vemo! — Vprašaj ga, vprašaj, kaj bi mož rad?

Stop. Česo nunja sđde išteši, kňeže Istъklosme?

ИСТЪК. Iska gospodevi byti slugojъ.

Stop. Tudi ta se je Vam prišel v „Zvon“ ponujat.

Ur. Bog ne zadeni! — Kako je rekel, da se imenuje? — Stoklás?

Stop. Izteklôsem, ne Stoklás!

Ur. Zvédi, zvédi, čemú te véveričje kože prenaša?

Stop. Kňeže Istъklosme! česo radъma imňješi siję vřveričiny?

ИСТЪК. Ašte li trěbě jestь čyto kupiti ašte li trošiti, ljubo li jasti ljubo li piti.

Stop. Za novce jih ima, da z njimi plačuje, kadar kaj kupi ali če ide v kerčmo.

Ur. Ko bi se tu na Dunaji v kerčmi dobro naložil in potlej hotel plačati s temi véveriljimi répi, takój ga zapró, če tudi ga imenuješ ti kneza.

Stop. Saj veste, da ga samo zato tako imenujem, ker se ga bojim.

Ur. Ogrozen je res ta Izteklósem! — Daj sem Miklošičev slovar, daj! (Čita.) I nu, saj to ime je vendar na svetu! Kdo bi mislil? Na 271. strani je pisano: „Istěklosmě, adjectivum, e minens, istěklosmoe rekěe vidimoe. Vocabulum dubium.“

Stop. Izteklósem je torej: prese za j ó č svojo versto, in „ekscelencija“ bi se po slovenski lepo dala imenovati „izteklósmost“, da bi vsaj besedo imeli, če stvari nemamo.

ИСТЪК. (Okorno se uklanjáje uredniku.) Gospodi! jakože sьvědčtelěstvujatь člověci, i ty jesi mažь istěklosmě.

Ur. Kaj je zdaj povedal?

Stop. Da ste Vi tudi Izteklósem.

Ur. Laskati se vendar zna, kakor je neukreten; a rajši stokrat v vodo skočim, predno se enkrat prekerstim v to gerdo ime, ki je celó dvomna beseda!

Stop. A v službo ga vendar vzamete?

Ur. Nikoli ne!

ИСТЪК. Hoštя služiti vьrěnč, tako mi Peruna i Daždьboga i Rьgla i Sima i Svaroga i Horьsa i Striboga i Volosa i bogynjě Mokšši i Roždanieь i Vilь, ihьže čislěmь tri devěti sestřěnicь!

Ur. Kaj tako serdit našteva ta imena?

Stop. Govorí, če ostane pri Vas, da pridejo semkaj zanjim vsi njegovi poganski bogovi: Perun, Sim, Svarog, Stribog, Volos, Rojanice, Vile in še mnogo mnogo drugih, katere sem pozabil, ker je prehitro govoril.

Ur. Še teh mi je treba! — Veš kaj Stópervček! Rajši ti ostani pri meni; samo pomózi mi, da ga ven verževa!

Stop. Udarite v roko!

Ur. (Udari.) Bog daj srečo!

Stop. Sama ga ne zmoreva; naj pride še Nego! — Dragi brat Nego! Kje si? Naglo pridi!

Nego (stopi v sobo.) Kaj je? (Ko vidi Izteklósmo.) Bog in sveti božji križ!

Ur. Ne zapiraj vrat! — Kaj se ga tako bojiš? Ne požre te, ne! — Stóperv! tí, ki si najmočnejši, suni ga spredaj, a midva vsak od ene strani. Takó! (Izteklósmo potisnejo iz sobe, v kateri potem Nego in Stóperv službo opravljata.)

S. L.

Slovenski glasnik.

* Ako se oglasi dovolj naročnikov, začne v Ljubljani ob novem letu izhajati namesto „Triglava“ nov list „Sava,“ zopet v nemškem jezici; urednik mu bođe gosp. Potočnik, zemljemérec v pokoji. V Terstu dalje ob novem letu gosp. V. Raič jame po dvakrat na mesec izdajati „Prinorca“, kateri je uže lani hodil na svitlo; cena mu bođe na vse leto 2 gld. 50 kr., na $\frac{1}{2}$ leta 1 gld. 30 kr., na $\frac{1}{4}$ leta 70 kr. — Čitamo, da tudi štajerski deželni poslance, slavni g. Mih. Herman, misli v Gradci po dvakrat ali trikrat na teden izdajati slovenske politične novine.

* Slavni slovenski skladatelj Davorin Jenko je v Pragi na svitlo dal 5. vezek svojih komposicij, po imeni: „Serbske, hervatske i slovenske pesmi.“ Cena jim je 1 gld., svojina skladateljeva; delo je posvečeno pokojnemu dr. Tomanu. V tem vezku je postavljena serbska M. Popovičeva pesem: „o Vidovu dnu“, slovenska Nožarjevoga: „domočustvo“ in hervatska Jelačića bana: „uzor.“ O izverstnosti tega dela svedoči uže samo skladateljevo ime.

* Slovanstvo je 21. dan t. m. zopet zadela bridka izguba: umrl je po vsem slovanskem svetu in še dalje slavno znani češki pisatelj K. Jaromir Erben v 59. letu svoje starosti. Znal je vsa slovanska narečja in poleg tega bil sam velik pesnik ter zbiral tudi češke narodne pripovodke in pesmi z melodijami vred, in izdal zbirko slovanskih narodnih pripovedek vseh narečij. Njegova pisateljska delavnost je bila na široko raztegnena: prelagal je v češki jezik zakone, uredoval novine, bavil se posebno sè slovanskim jezikoslovstvom, sè slovansko narodno poezijo, mitologijo, češkim slovstvom in češko zgodovino (Regesta Bohemiae et Moraviae). Njegovo neutrodno delavnost je svet hvaležno priznaval z raznimi redmi in častnimi naslovi.

Listnica.

Gosp. Fr. L. Vprašate, zakaj „Zvon“ časi piše: domóv (nach hause)? Zato, ker to je edina prava, po Notranjskem še na tanko izrekana oblika, in sicer dativ singularis. Če se nam zdí, da se po Delénjskem in Gorénjskem izgovarja: domú, zmota je; kajti u je tukaj skerčeni úv, namesto óv, kakor tudi govore: koliko je bogú, volú, rogú, gradú, nam. bog úv, in to namesto: bogóv. Ako bi v besedi: domú res bil pravi u, izrekli bi Delenjeci ú s priglasmom (aksentom): domü, kakor govore: bogü se zameriti; hčer možü dati itd.; vendar izreka jo čist u: domú. Našo terditév podpira stara slovenščina poleg malo ne vseh slovanskih narečij, kjer za „nach hause“ čitamo: strsl. domovi, in poleg tega tudi uže skerčeno: domovъ; novosl. domov Trub., Dalm., Bohor., Krel., namesto česar zdaj po vshodnjih krajih: domó, po zapadnjih: domú, vendar tudi: domóv. Cvét. v Mikl. lex. 171., forml. 179.; malorus. domiv, namesto domóv, Mikl. forml. 284.; starorus. pri Nestorji: domovi, poleg: domovъ, novorus. domoj, iz: domovi, Mikl. forml. 179., 320.; češki: domü, nam. domovi, Mikl. forml. 377. gorserb. in dolserb. do moj, nam. domovi, Mikl. forml. 518., 554.

Oznanilo. Pri „Zvonovem“ uredniku je še 12 knjižic „Mladike“ po 60 kr. na prodaj.